

NHỮNG CON CÀO CÀO XANH - Dương Thịnh

Đứng trong hàng rào kẽm gai của khu thăm nuôi. Bé Mai cố nheo mắt để tìm người cha thân yêu của mình trong số những đoàn người gầy guộc, xanh xao, vàng vọt đang lếch thếch cất bước trên đường về trại tù. Với ánh nắng trưa hè gay gắt, mọi người đi thăm nuôi đều đứng trong mái hiên ngẩng cổ nhìn ra. Riêng bé Mai bất chấp những tia sáng nóng đang rọi trên đôi má ửng đỏ, những giọt mồ hôi đang rịn trên trán. Cô bé cố giơ cao những con cào cào xanh hướng về phía đoàn người đang lần lượt đi qua, hầu mong cha của mình sẽ mau chóng nhận ra. Ông Sinh đã nhận ra con gái, ông giơ cao lon gô vẫy vẫy. Bé Mai sung sướng reo lên :

“Má ơi. Con thấy ba rồi! Con thấy ba rồi !”

Đoàn tù vẫn bình thản bước lên đồi. Ông Sinh vừa đi vừa ngoảnh cổ lại đằng sau nhìn con.. Khi không còn thấy hình bóng cha nữa, bé Mai mới chịu chạy lại bên mẹ thút thít khóc. Thiếu phụ rút khăn tay lau mồ hôi trên trán con, vuốt mái tóc bé an ủi :

“Nín đi con, tí nữa mẹ con mình gặp cha rồi.”

Thời gian thăm nuôi thật ngắn ngủi, chỉ mười năm phút. Ông Sinh chỉ kịp ôm con vào lòng, hôn lên má con. Hỏi han vợ năm ba câu, chẳng nói được gì nhiều, đã gần hết giờ.

Mọi người trong phòng thăm nuôi chỉ biết nhìn nhau khóc và khóc. Đến giờ. Tên cán-bộ oắt con quơ quơ khẩu súng AK. về

phía mọi người:

“Đã hết giờ, yêu cầu mọi người đứng lên ra về.”

Ông Sinh vội vàng nắm chặt hai bàn tay vợ và ôm hôn con lần cuối, xách bị gói lương khô cùng mấy con cào cào theo chân mọi người ra cửa.

Ngồi trên chuyến xe lô trở về thành phố, hầu hết là những bà vợ đi thăm nuôi chồng, họ đều mệt mỏi trong cuộc hành trình dài. Phần vì đường xa, phần vì phải thức khuya dậy sớm để nấu thức ăn, giờ đây tất cả đều cố nhắm mắt thiu thiu ngủ dưỡng sức. Riêng bé Mai không tài nào ngủ được, dù rất muốn ngủ và mệt mỏi. Hình dáng của người cha luôn luôn lớn vồn trong trí óc bé, thân hình gầy gò, đen đui của ông khác xa với hình dáng trắng trẻo, hồng hào, mập mạp trước kia rất nhiều. Bé là người được cha thương yêu nhất. Đêm nào ông cũng ru bé ngủ, kể chuyện cho bé nghe, trước khi rời khỏi phòng ông không quên hôn lên nút ruồi son trên cổ bé, mà ông thường gọi đùa là : “Nốt ruồi mang đến nhiều sự may mắn.”

Ông có đôi bàn tay rất khéo léo và nghệ thuật. Chính ông đã dạy cho bé xếp hình những con thú, đồ vật bằng giấy nhất là thắt hình những con cào cào bằng lá dứa non thật là tuyệt, trông chúng đẹp, hùng dũng, oai phong biết bao! Bé rất thích và thường thắt để tặng bạn bè, vì thế chúng thường chọc và gọi bé lá con cào cào xanh. Biệt hiệu này bé rất thích và thường hay kể lại với cha. Ông nói con cào cào xanh với đôi chân cứng cáp, nhảy xa, biểu hiện cho một tương lai vững chắc. Cha muốn con gái của cha sau này cũng giống như những con cào cào này.

Riêng ông Sinh, ông không thể không cảm được nước mắt khi nhìn giỏ quà của vợ con. Sau gần hai năm tù cải tạo, đây là lần đầu tiên ông được thăm nuôi. Giỏ quà dù ít nhưng nó đã gói

ghém biết bao nhiêu mồ hôi, nước mắt, tình thương của gia đình, dù ít nhưng ông rất ấm lòng. Nhất là mấy con cào cào xanh, nhìn chúng ông cảm thấy vui vui và xao xuyến trong lòng. Cô bé không biết đã bỏ biết bao nhiêu công sức, tình thương yêu gói trọn vào đó để dành cho cha. Nghĩ tới đó tim ông như thắt lại

Đây là lần đầu và cũng là lần cuối ông gặp mặt vợ con. Kể từ ngày thăm nuôi cho tới mấy năm sau này, ông không hề nhận được bất cứ tin tức gì về gia đình. Lòng ông như rối bời, tâm tính như mất trí, thân xác kiệt quệ. Mấy lần ông đã ngã quỵ, tưởng không thể sống nổi, may nhờ bạn bè an ủi, giúp đỡ về vật chất cũng như tinh thần, ông đã qua khỏi. Cuộc sống tù đầy cứ như thế: Chịu đựng, đau khổ, đói khát. Cho tới cuối năm 1981 ông được thả về.

Ra khỏi tù, ông không còn nơi nương tựa. Theo chòm xóm cho biết : Vợ con ông đã vượt biên năm 1976. Gia đình bên vợ thì đã bán nhà dọn đi nơi khác, không biết biệt tích nơi đâu. Còn bên ông thì không có ai cả, vì ông vô Nam chỉ có một mình khi ông mới mười hai tuổi. Thế là hết ! không biết đâu mà mò. Điều làm ông lo âu nhất, là vợ con ông có thật sự đi vượt biên không, hay là tin đồn nhảm?! Nếu đúng như vậy, liệu có thoát không? Hay là đã bị.....ông không dám nghĩ tiếp. Nếu thoát, tại sao không gửi thư về để cho ông biết tin. Những câu hỏi tại sao?... tại sao?... làm cho ông điên đầu. Hiện giờ ông mù tịt, và cũng không hiểu vì sao.?!

Ra khỏi nhà tù nhỏ, ông lại vô nhà tù lớn. Cũng lao động thân xác để kiếm miếng ăn, cũng phải học tập, trình diện hàng tháng. Người ông càng ngày càng tiều tụy, nhưng ông phải ráng sống để có ngày gặp lại mặt vợ con

May mắn nhờ một người bạn tù cùng chung một tổ trong trại tù, đưa ông về nhà cho tá túc qua ngày, cùng chỉ ông cách thức vá giầy, dép cũ. Cuộc sống của ông cũng tạm đủ.

Dạo này trời Sài-Gòn hay đổ những cơn mưa bất tử, làm ông Sinh dọn hàng ra, vô muốn bỏ hơi tai. Hai năm sau này công việc làm ăn của ông đâm khá ra. Giầy dép cũ mới, chôm chĩa gì ông cũng mua tuốt luốt, đem sửa chút ít, đánh bóng lại bán được giá cao.

Một người khách đi đến gian hàng ông. Ngắm nghía lựa một đôi, sờ vừa chân,, cầm lên hỏi :

“Bác, Đôi này bao nhiêu?”

Đang cúi lau giầy, ông vội vàng ngừng đầu lên định trả lời. Nhưng thấy người khách ông ngỡ cảm thấy rất quen nên chưa kịp đáp. Người thanh niên thấy mặt ông cũng giật mình lùi lại, trợn mắt như gặp phải ma. Cậu ta định thần nhìn kỹ. Vội hỏi :

“Xin lỗi, xin lỗi. Bác có phải..... phải tên Sinh không?”.

Cũng vừa kịp lúc ông Sinh nhận ra người khách lạ, chẳng ai khác hơn chính là cậu em vợ của mình. Như bắt được vàng. Ông Sinh ríu rít dọn hàng không bán nữa.

Hai anh em kiếm một quán cà phê ngồi tâm sự.

Thì ra vợ con ông đi vượt biên thực sự, hiện định cư ở Mỹ. Vợ ông đã có chồng khác và đã có hai con, một trai, một gái. Cha mẹ vợ đã bán nhà ở thành phố, dọn về quê ở. Mấy năm nay ông bà vẫn đều đặn nhận được tiền bạc do con gái chu cấp hàng tháng, và hiện cậu em trai vẫn còn ở với cha mẹ. Không hiểu vì lý do gì, cố ý hay có uẩn khúc gì khác, ông bà lại báo với con gái là ông đã chết trong trại tù.

Ngay ngày hôm sau. Ông Sinh cùng cậu em vợ vội đáp xe đò về thăm gia đình vợ. Chuyện thăm này đã khiến ông Sinh nhận nhiều sự đấng cay tủi nhục. Sự ơ hờ, tiếp đón tế nhị đã làm ông thất vọng. Ông không có địa chỉ cũng như không có tin tức gì về vợ con. Ông chỉ biết đại khái là : Vợ ông không muốn cho ông biết nơi ở của nàng. Chuyện ông bị chết là do công an tới nhà báo tin.

Nhưng nhờ vào lòng tốt của cậu em vợ, cuối cùng ông cũng có được địa chỉ của vợ con trong tay. Nhưng làm được gì với địa chỉ này ? Đối với vợ, ông có lỗi với nàng chứ không phải nàng có lỗi với ông. Ở vậy chờ chồng nuôi con là việc tốt, nếu không thì đành phải chấp nhận, không thể oán trách. Nhưng với con, ông phải có bổn phận và trách nhiệm. Ông nhớ cô bé vô cùng không kể xiết.

Ông đã viết thư nhiều lần, nhưng chẳng bao giờ được hồi âm. Lại mù tin, mù tịt. Đầu óc ông rối rắm tơ vò. Con ông ra sao rồi ?!

Sau đó chương trình HO được cứu xét, đưa các sĩ quan tù nhân cải-tạo qua Mỹ. Ông sung sướng bán tín, bán nghi. Nhưng sự thật đã đến. Giờ đây ông đã ngồi trên máy bay đến Mỹ theo diện HO.8. Việc đầu tiên của ông dự định là sau khi lo thủ tục giấy tờ xong, ông sẽ đi tìm vợ con.

Đứng trước cánh cổng sắt của căn nhà sang trọng, trong một thành phố thuộc tiểu bang Illinois. Ông Sinh lưỡng lự không dám bấm chuông, lòng ông hồi hộp, tim đập loạn xạ.. Ông đang tưởng tượng hình dáng vợ mình bây giờ thế nào? Con mình đã lớn khôn ra sao? Cô bé giờ đã hai mươi một tuổi rồi còn gì, không biết ông có còn nhận ra không?!

Rồi ông tự hỏi có nên vào hay không ? Gia đình người ta đang

hạnh phúc, mình vào có đúng lúc không?! Đang lúc suy nghĩ miên man. Chợt ông thấy một thiếu phụ từ trong nhà đi ra, tay cầm bình tưới cây nhỏ, tưới vào những chậu hoa trước cửa. Ông không thể nhâm được, đó chính là vợ mình dù thời gian có thay đổi. Ông tính rướn người lên gọi nhưng kịp ngừng lại. Một người đàn ông tóc vàng từ bên hông nhà đi tới, đến sau lưng người thiếu phụ ôm choàng lấy nàng, hai người hôn nhau thắm thiết. Ông lặng người tê tái, quay gót bỏ đi.

Về quán trọ, ông viết vội vài chữ gửi cho vợ, hẹn nàng cho ông gặp mặt dù chỉ một vài phút.

Ngồi trước mặt vợ, ông nhận thấy nàng rất đẹp, đẹp hơn trước nhiều, nhưng cũng không giấu được nhiều nếp nhăn trên trán khóe mắt, vành môi.

Để phá tan bầu không khí ngỡ ngàng. Ông Sinh khen vợ:

“Em. Trông em đẹp lắm !”.

“Cám ơn anh. Anh qua đây từ bao giờ? Trông anh già và ốm yếu quá ! Anh có cần sự giúp đỡ gì không? Chồng em quen biết rất nhiều.”

Ông Sinh thấy nàng tự nhiên quá, không có nét xúc cảm nào lộ trên khuôn mặt. Ông cũng bình thản.

“Cám ơn em. Anh, chữ nghĩa tiếng Anh, tiếng u còn kém lắm, và lại mới qua chưa cần gấp. Anh muốn gặp con, nó dạo này thế nào rồi ?”.

Không trả lời vội. Nàng đẩy ly cà phê sữa tới trước mặt ông:

“Cà phê Starbuck này ở Mỹ có tiếng lắm. Em còn nhớ anh thích uống cà phê nên em kêu. Còn con hả, em cũng muốn mong gặp nó đây. Mấy năm nay nó chẳng hề ghé thăm mẹ. Lâu lâu gọi phon lấy lệ”.

Ông Sinh nhồm dậm:

“Em đã làm gì nó? Bây giờ nó ở đâu? Cho anh xin số phôn và địa chỉ của nó!

“Nào em biết. Nó không muốn cho em biết bất cứ điều gì.”

Ông Sinh như chết điếng :

“Em nói thật đó chứ?!”.

“Em không dối gạt anh. Dù chúng ta không còn là vợ chồng. Nhưng đối với con em rất mực thương yêu. Có anh đây em rất mừng, anh sẽ lo cho nó. Nó là đứa con rất có hiếu. Sự việc không hay xảy ra, hoàn toàn do lỗi tại em. Anh đi tìm con dùm em. Cho anh biết thêm là hiện nay nó đang học ngành y-khoa, sắp ra trường. Anh cứ đi hỏi mấy trường đại học xem sao! Em đã dò hỏi khắp mọi nơi rồi, nhưng vẫn biệt vô âm tín. Anh mới qua chắc cần tiền bạc, em giúp.”

Vừa nói, nàng vừa mở bóp lấy cuốn chi phiếu.

Ông Sinh nghe vợ nói một hồi như lũng bùng lỗ tai. Không cần nghe thêm, ông xô ghế đứng dậy.

Nhờ những người quen biết chỉ dẫn. Ông Sinh đăng tin tìm người trên báo chí cả Mỹ lẫn Việt, cùng phôn tới tất cả các trường đại học xa gần, vẫn không có kết quả. Ở nước Mỹ to lớn này gồm năm mươi tiểu bang, có biết bao nhiêu trường đại học mà kể, tìm người như tìm kim đáy biển, biết đâu mà mò. Rồi ông lại suy nghĩ vớ vẩn, nhờ con bé tự tử. Nghĩ tới, nghĩ lui làm ông rối trí thêm. Cuối cùng ông đành buông xuôi cho số phận thời gian.

Để mưu sinh và cũng để tạo cơ hội tìm kiếm, ông ghi danh đi học khóa đào tạo y công, phụ giúp trong các bệnh viện, hầu hy vọng có một ngày nào đó gặp được con mình.

Thời gian cứ thế trôi qua. Ông đã phục vụ rất nhiều bệnh viện trong tiểu bang California này mấy năm rồi, cũng thăm hỏi

nhieu rồi, sự hy vọng của ông càng ngày càng giảm, hầu như tuyệt vọng.

Niềm vui thú duy nhất của ông hiện thời là mấy con cào cào xanh, mà ông cất rất kỹ từ khi thăm nuôi tới giờ, dù chúng đã khô héo quắt queo. Mỗi khi nhớ con ông lại mang ra ngắm nghía, tâm hồn ông lúc đó hoàn toàn chìm đắm trên khuôn mặt của bé Mai.

** * **

Jennifer Trần là một bác sĩ trẻ, đẹp, làm việc rất siêng năng, cần mẫn, hay giúp đỡ mọi người. Ai cần việc gì, khó khăn gì hay trong nhà cần chuyện gì, cần người thay thế, bác sĩ vui lòng giúp đỡ, dù đó là ngày nghỉ của mình. Bác sĩ đã có vị hôn phu cùng phục vụ trong cùng một bệnh viện. Hai người tính làm đám cưới lâu rồi, nhưng không hiểu vì sao cứ lần này rồi lại lần khác, không thể thực hiện được. Bạn bè thúc giục, khuyên nhủ, nàng chỉ cười.. Tuy là người vui tính thích bong đùa, nhưng bác sĩ Trần vẫn không giấu được nét buồn của mình. Nét buồn đó càng làm tăng thêm vẻ đẹp dịu hiền, mà ai cũng gọi đùa là “nữ hoàng sâu muộn” Dù còn trẻ, nàng vẫn không thích nơi hội hè đình đám, những chỗ đông người, mà chỉ muốn sống cho riêng mình, nhưng đối với bạn hữu nàng cũng quây ra trò.

Hôm nay ông Sinh nghỉ không đi làm. Ông rảnh rồi cùng người bạn già đi thăm cháu gái của ông ta bị bệnh nằm trong bệnh viện. Tiện thể ông mang mấy con cào cào mà ông mới bắt đêm qua, cho cháu gái làm quà.

Ngày chủ nhật, bệnh viện sao có quá nhiều ca mổ! Bác sĩ Trần đã thấm mệt, mồ hôi rịn đầy trán. Nàng lấy khăn mu xoa chấm chấm mồ hôi, bây giờ nàng mới thực sự được rảnh tay.

Bác sĩ Trần đi qua dãy phòng khoa nhi để đến phòng ăn, vì từ

sáng đến giờ nàng chưa có cái gì vào bụng. Những tiếng cười khanh khách của một bé gái nào đó vang lên từ phòng khoa nhi. Cảm thấy vui vui nàng ghé lại nhìn thử. Một bé gái, nằm quay mặt vào phía trong, hình như đang giỡn với vật gì đó, làm cho cô bé khoái chí cười nắc nẻ. Tính tò mò thúc đẩy, nàng rón rén lại gần, nhìn vào phía trong.. Bất giác nàng run người lên, mắt mở tròn trĩnh. Cô bé đang cho hai con cào cào xanh đá nhau, hai con cào cào được thắt bằng lá dứa xanh, trông thật là đẹp. Nàng run run cầm lên mân mê. Hỏi :

“Ở đâu bé có hai con cào cào này?”

Như sợ bị la mắng, chơi đồ chơi trong phòng bệnh. Cô bé phân bua :

“Không phải của con mua, mà của ông già lúc này cho con”.

Bác sĩ Trần không kèm được xúc động , hỏi dồn :

“Bao lâu rồi ? Ông đi đâu ?”

Cô bé hốt hoảng :

“Dạ... dạ, con cũng hông biết. Đã lâu rồi!”

Bác sĩ Trần hốt hoảng bước ra khỏi phòng, dáo dác nhìn quanh. Mặc kệ cho bụng đói, nàng chạy từ phòng nọ qua phòng kia, từ dãy nọ qua dãy kia để tìm kiếm. Trước sự lạ lùng đó, mọi nhân viên trong bệnh viện đều vây lại hỏi thăm, Nàng hỏi băng quơ :

“Có ai thấy ông già nào đó trong bệnh viện không?”

Trước câu hỏi ngây ngô đó, mọi người đều không nín được cười, nhưng không ai dám cười trước vẻ nghiêm trọng của bác sĩ Trần.

Trong bệnh viện này, biết bao nhiêu ông già, bà cả đi thăm con cháu, người thân. Cảm thấy câu hỏi của mình quá ngô ngẩn, nàng cười gượng :

“Thôi. Không có gì, cảm ơn các bạn.”

Tuy nói vậy nhưng trong lòng nàng vẫn không yên, tự nghĩ :

”Chỉ có cha mình mới thắt kiêu đó, nhưng ông đã chết rồi mà!

*Chẳng lẽ vì quá nhớ cha mà đâm ra mê sảng ?!”
Thôi đi ăn cơm!.*

Bác sĩ Trần, chính là bé Mai. Từ khi theo mẹ đi thăm nuôi cha,.. trở về nhà, không ngày nào bé không nghĩ đến cha của mình. Ngày vượt biên ra đi, bé nhất định không chịu, đợi ngày cha trở về đi cùng. Vì sự hăm dọa của ông bà ngoại cùng những lời khuyên giải của mẹ, bé đành chịu phép. Sang đến Mỹ bé nhất định phải học giỏi để có tiền gửi cho bà ngoại đi thăm nuôi cha đều đều. Bé sẽ nhẩy cao, sẽ cứng cáp như những con cào cào xanh mà cha đã từng nói.

Cuộc vượt biên êm xuôi. Sau hơn một năm ở trên đảo, bé cùng mẹ được định cư tại Hoa-Kỳ. Dòng đời đưa đẩy, mẹ lấy chồng khác, một anh chàng Mỹ giàu có. Cô bé có thêm hai đứa em gái. Giờ đây, bé Mai đã mười chín tuổi, cái tuổi bước vô ngưỡng cửa đại học. Càng lớn nàng càng giống cha. Đã nhiều lần nàng biên thư và gửi tiền cho ngoại để hỏi thăm tin tức, cùng sức khỏe của cha trong trại tù, nhưng không ai trả lời. Có hỏi mẹ, chỉ được biết :

“Cha con đã chuyển đi ra ngoài Bắc rồi. Bà ngoại đã già không thể đi được.”

Nói sao nàng tin vậy. Mỗi lần nhớ ông, nàng lại mang hình hai cha con ra ngắm. Tấm hình nàng đã mang theo khi đi vượt biên. Sống chung đưng trong cùng một mái nhà. Điều làm cho nàng ghê tởm, xấu xa, bỉ ổi nhất là anh chàng Mỹ kia cứ nhờn nhờn mặc quần lót đi trong phòng khách.. Có lần hắn đã dám xàm xở ôm nàng sờ xoạng khi không có mẹ ở nhà. Từ đó nàng đã bỏ nhà đi sang tiểu bang khác, chỉ biết học và làm việc tự lo cho bản thân, lâu lâu hỏi thăm mẹ qua điện thoại công cộng.

Vào một ngày, khi điện thoại về thăm mẹ, được bà báo cho biết :

Cha đã chết trong tù!

Mọi vật như xup đồ. Nguồn hy vọng bám víu cuối cùng cũng không còn. Thế là hé!

Nàng đã khóc đến khô cả nước mắt, cuộc sống như tẻ nhạt, chán chường không còn tha thiết gì nữa! Nàng chỉ biết vùi đầu vào sách vở cho quên nỗi buồn, và phải chiến đấu, chiến đấu, cứng cáp như những con cào cào xanh mà cha nàng khi còn sống hằng mong mỏi. Cuối cùng nàng cũng lấy được mảnh bằng chuyên khoa giải phẫu.

Qua tin tức báo chí. Bác sĩ Trần được biết các sĩ quan tù cải tạo được chính phủ Mỹ cứu xét cho định cư tại Hoa kỳ theo chương tình HO. Không hiểu sao nàng hồi hộp lạ thường.

Rồi quyết định bỏ miền đông tuyết phủ, trở về với nắng ấm Cali.

Hôm nay là ngày lễ Thanksgiving day, nàng muốn đi ra biển. Không phải để tắm hay hóng gió mà nàng muốn làm một công việc, công việc này nàng đã dự tính từ lâu nhưng vì quá bận rộn nên không thể thực hiện được. Nhân ngày lễ tạ ơn nàng phải làm điều gì để nhớ ơn cha. Nàng sẽ thật thật nhiều, thật nhiều con cào cào thả xuống biển, để chúng mang lời cầu nguyện của nàng đến người cha thân yêu. Nàng tin tưởng rằng ở nơi xa xăm vĩnh cửu nào đó cha nàng sẽ nhận được lời khẩn nguyện này. Nàng rủ bác sĩ Hải (vị hôn phu) cùng đi chơi biển. Chàng rất thích thú lẫn ngạc nhiên về lời yêu cầu này, khác với bản tính trầm lặng không thích nơi ồn ào của nàng từ trước đến giờ, bèn okay chấp nhận liền.

Trong khi chờ đợi vị hôn phu đi mua thức ăn. Nàng đã kiếm được khá nhiều lá dứa xanh, cẩn thận chau chuốt tước từng lá và bắt đầu thả những con cào cào. Nàng để hết tâm trí vào công việc, chìm đắm trong niềm thương nhớ cha.

Ngoài kia. Sau khi đã mua thức ăn, trên đường trở về chỗ cũ nơi bãi biển, chàng thấy một đám con nít đang vây chung quanh một cụ già Việt-Nam, trên tay đưa nào cũng cầm một con cào cào, thấy hay hay chàng cũng xin một con.

Vừa đi vừa ngắm con cào cào, chàng cảm thấy nó rất đẹp và còn có vẻ oai phong nữa. Chàng sẽ cho vị hôn thê, chắc nàng sẽ thích thú lắm! Về đến nơi. Thật, chàng không thể tin vào mắt mình, nàng cũng đang thất..... con cào cào.

“Em đang làm gì vậy.”

“Thất con cào cào.”

Chàng cầm con cào cào mới xin được, vẫy vẫy trước mặt nàng.

“Anh cũng có một con.”

Nhìn con cào cào, mặt nàng tái mét, hỏi dồn :

“Ở đâu anh có nó?”

Chàng chỉ về hướng đám trẻ :

“Một cụ già Việt-nam cho anh.”

Chẳng nói chẳng rằng, nàng nắm tay chàng chạy như bay về hướng chỉ. Một ông già, tóc bạc quía nửa. đeo cặp kiếng lão, Hai tay đang thoăn thoắt thất những con cào cào. Dù thời gian, tuổi tác có thay đổi, nhưng với hình dáng kia, nét mặt kia đã in sâu vào tâm khảm, nàng không thể nhầm được, chính là cha nàng. Quía xúc động, nàng ngất xỉu.

Sự việc xảy ra quía đột ngột, bác sĩ Hải hoảng hốt la cầu cứu.

Ông Sinh (vâng, chính ông Sinh) ở vị trí gần nhất nghe tiếng hét vội vàng nhào tới. Ông vội thọc tay vào túi quần lấy lọ dầu xanh thoa lên hai thái dương cô gái, giựt tóc mai, giựt gân cổ. Bỗng người ông run lẩy bẩy, tim như muốn ngừng đập, khi ông thấy nốt ruồi son trên cổ cô gái, trên tay cô còn nắm chặt con cào cào. Như có linh tính, ông định thần nhìn kỹ khuôn mặt thiếu nữ. Ông gào lên trong tiếng nức nở, nghẹn ngào:

“Trời ơi! Mai.... Mai, con tôi.”

Cũng vừa lúc xe cứu thương tới nơi, đưa bệnh nhân lên xe. Ông Sinh, bác sĩ Hải cũng vội vàng leo lên theo. Cầm tay con gái, lòng ông Sinh bồi hồi xúc động, ông không ngờ gặp con trong hoàn cảnh này. Hai hàng nước mắt ngấn, dài chảy trên hai gò má nhăn nheo. Nhưng ông cảm thấy sung sướng và ấm áp vô cùng.

** * **

Tin bác sĩ Trần thị Mai gặp lại được cha già sau hai mươi năm xa cách đã loan truyền khắp trong bệnh viện, một vụ trùng phùng đầy đau thương, thích thú, khiến ai cũng mỉm lòng. Hôm nay nhà bác sĩ Mai thật đông đảo khách tới thăm, bạn bè, thân hữu nghe tin mang hoa tới chúc mừng. Trong mấy năm qua, bây giờ mọi người mới thấy được nét tươi vui, rạng rỡ thực sự trên khuôn mặt u sầu của vị bác sĩ mà họ mến yêu. Nhưng người sung sướng nhất vẫn là bác sĩ Hải.

Dương Thịnh

Tác giả, 63 tuổi, là cư dân Westminster, thành phố Little Saigon. Bài viết về nước Mỹ đầu tiên của ông là chuyện một cựu tù nhân chính trị đến Mỹ theo diện HO-8 đi tìm gặp vợ con sau nhiều cuộc đổi đời.